

tyske Arveafgift naar i visse Tilfælde op til 25 pCt. af Arvelodden, den danske naar ikke højere end 12 pCt. Hvis ærede Medlemmer ville se paa Tabellen i sidste Bind af Statistisk Aarbog, Arveloddernes Fordeling i de forskellige Størrelsesgrupper, ville De se, at over Halvdelen af Massen falder paa de store Loder over 10,000 Kr. Man vil heraf se, at der vilde være ikke saa lidt at vinde, hvis man blot gjorde Springene noget større. Nu er Springet fra Størrelsesgruppe til Størrelsesgruppe $\frac{1}{4}$ pCt.; gik man op til $\frac{1}{2}$ pCt. eller en hel eller $1\frac{1}{2}$, vilde man kunne indvinde ikke saa lidt. Jeg henviste til Værdistigningsafgiften, hvorved der kunde tages en klækkelig Del af den ufortjente Værdistigning; ingen ved, hvad der kunde vindes ad den Vej, men der er ingen Tvivl om, at der kunde vindes overmaade betydeligt ind mellem Aar og Dag. Naar man fra Regeringens Side har henvist til, at Resultatet af Prøvevurderingen først maa foreligge, er det vel nok en offentlig Hemmelighed, at det ikke vil være ret længe, inden disse Resultater foreligge, saa at man har det Materiale, hvorpaa der kunde arbejdes. Vi have henvist til Skat paa Børsomsætning, et Objekt, som man i andre Lande ikke er vegen tilbage for at benytte; og vi have henvist til de fideikommissariske Besiddelser, et Objekt, som efter vor Opfattelse kan taale en meget intensiv Beskatning, uden at de paagældende Personer have nogen som helst Udvej til at unddrage sig den; de ere nødte til at udrede hver Øre, der krævedes af dem, og denne Skat vilde ikke ramme en eneste fattig Familie. Alle disse Veje havde været aabne for den højtærede Minister; og hvis Forøgelsen af Indkomst- og Formueskatten i en noget forbedret Skikkelse var kommen i dette Selskab og ledsaget af Forslag til mindre Udgifter paa de militære Budgetter, ved den højtærede Minister, at han fra vor Side vilde have faaet Tilslutning og Støtte. Men som Sagen nu ligger, kunne vi ikke stemme for Lovforslaget, baade fordi det i sig selv er af den Beskaffenhed, det er, og ikke mindst, fordi det kommer i det daarlige Selskab, hvori det kommer.

De to Ordførere for Regeringspartierne, og vel navnlig det ærede Medlem fra Fredericia (Johannes Jensen) — der er i det hele lidt af en Nuance, en lille Forskel i deres Glæde over de foreliggende Lovforslag —, have udtalt deres Glæde og Lykønskning til den Løsning, vi nu staa overfor. Jeg tror ikke, at Lykønskningen skal have Adresse til Regeringen og Finansministeren. Jeg tror, at den i Virkeligheden burde have

en anden Adresse, og at det burde være en Lykønskning til Højre; thi Højre har i Virkeligheden Grund til at være glad og til at feste. Det er saa naturligt at se den Blidhed og Elskværdighed, hvormed det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) denne Gang i Modsætning til saa mange andre Lejligheder optræder overfor den højtærede Finansminister, selv om han selvfølgelig stiller i Udsigt, at der kommer Ændringer i forskellige Retninger. Jeg forstaa ogsaa, at det ærede Medlem og hans Partifæller have Grund til at være glade, thi i Virkeligheden vilde de neppe nogen Sinde under andre Omstændigheder paa et Punkt, hvor det drejer sig om et saa stort reelt Spørgsmaal som her, kunne vente at opnaa saa store Indrømmelser, som de allerede nu have opnaaet. Hvor mange de siden kunne tiltvinge sig, hvis vi faa Lovforslagene tilbage i forandret Skikkelse fra Landstinget, er noget, Tiden vil vise. Det er Højre i Landstinget, det er Hensynet til Landstinget, som her er og sikkert ogsaa i de kommende Forhandlinger vil blive det prædominerende, det fremherskende, Landstingets Højre har ingen Grund til at være utilfreds med Regeringen, saaledes som den her er optraadt. Vi kende de gamle, preussiske Junkeres Udtryk: „Der König absolut, wenn er unsern Willen thut“, det kan oversættes: „Regeringen er Venstre, saa længe den ikke gør andet, end hvad Landstingets Højre forlanger“. Jeg tror altsaa, at den Lykønskning, som skulde rettes, har Adresse til de Partier, som herske i Salen her oven over. Mindre Grund, tror jeg, der er til at lykønske Regeringspartiet. Jeg er heller ikke sikker paa, at det egentlig er Feststemning, som i disse Dage raader indenfor Regeringspartiet, jeg er ikke sikker paa, at der ikke er visse ubehagelige Anelser, som en Gang imellem volde søvnløse Nætter. Der er den Forskel paa de Herrer af Regeringspartiet i denne Sal og paa Landstingets Højre, at de første om føje Tid, om et Aars-tid, skulle ud og staa Ansigt til Ansigt med Vælgerne, og vel at mærke, ikke med den privilegerede, men med den almindelige Vælgerbefolkning. Naar de ærede Medlemmer af Regeringspartiet komme til at mødes Ansigt til Ansigt med deres Vælgere, de Husmænd og Smaagaardmænd, de Arbejdere eller Smaafolk af forskellig Slags, som vel udgøre de $\frac{4}{5}$ eller maaske betydelig mere af hele Vælgerbefolkningen, af hvis Ryg de nu have skaaret saa bred en Rem, endskønt de for 2 Aar siden netop blev valgte paa, at de højt og dyrt forsikrede, at der slet ikke vilde blive Tale om nye